

LBRIS

We know
books

AVENTURILE LUI
NELU HÂRCIOG

de THORNTON BURGESS
Ilustrații de HARRISON CADY

Traducere și adaptare de Brad Florescu

ANACRONIC

I	SOSIREA DULCELUI ZEFIR	5	XIV	ÎN SFÂRȘIT, LA CASĂ NOUĂ	53
II	NELU HÂRCIOG ARE VIZITATORI	9	XV	SAMI GAIȚĂ DESCOPERĂ NOUA CASĂ	57
III	CÂNTĂREȚII DE LA ZÂMBĂLTOACĂ	12	XVI	SAMI GAIȚĂ PLĂNUIEȘTE UN POCINOG	60
IV	NELU HÂRCIOG AFLĂ CINE SUNT CÂNTĂREȚII	16	XVII	ÎNCĂ UN POCINOG	64
V	NELU HÂRCIOG E NEMULȚUMIT	19	XVIII	PUȘTIUL BUNEA FACE O DESCOPERIRE	67
VI	NELU HÂRCIOG SE FACE VAGABOND	22	XIX	MÂNDRIA LUI NELU HÂRCIOG	71
VII	PRIMA AVENTURĂ	25	XX	LUI SAMI GAIȚĂ ÎI PICĂ FISA	74
VIII	A DOUA AVENTURĂ	30	XXI	SAMI GAIȚĂ SE RĂZGÂNDEȘTE	78
IX	ÎNCĂ UN HÂRCIOG STRĂIN	34	XXII	NELU HÂRCIOG NU-ȘI MAI VEDE CAPUL	81
X	DE CE NU S-A MAI LUPTAT NELU	39	XXIII	ȘCOALA DE LA STRĂLIVADĂ	84
XI	CEL MAI IMPORTANT LUCRU DIN LUME	43	XXIV	SAMI GAIȚĂ DOVEDEȘTE CĂ NU E CHIAR BĂIAT RĂU	88
XII	NELU ÎȘI DOVEDEȘTE SENTIMENTELE	46			
XIII	PAULINA ȘI NELU ÎȘI CAUTĂ CASĂ	50			

Thornton W. Burgess

The Adventures of Johnny Chuck

Ilustrații Harrison Cady

Traducere și adaptare Brad Florescu

Redactor Cella-Maria Cujbă

Tehnoredactor Cristi-Alexandru Dragomir

Toate drepturile asupra acestei ediții aparțin Editurii
Anacronic

© Editura Anacronic, 2025
pentru prezenta ediție

Tiparul executat de ArtPrint

ISBN ISBN 978-606-95006-7-5

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BURGESS, THORNTON WALDO

Aventurile lui Nelu Hârgiog / de Thornton W. Burgess ; il. de Harrison
Cady ; trad. și adapt. de Brad Florescu. - Domnești : Anacronic, 2025
ISBN 978-606-95006-7-5

I. Cady, Harrison (il.)

II. Florescu, Brad (trad. ; adapt.)

821.111

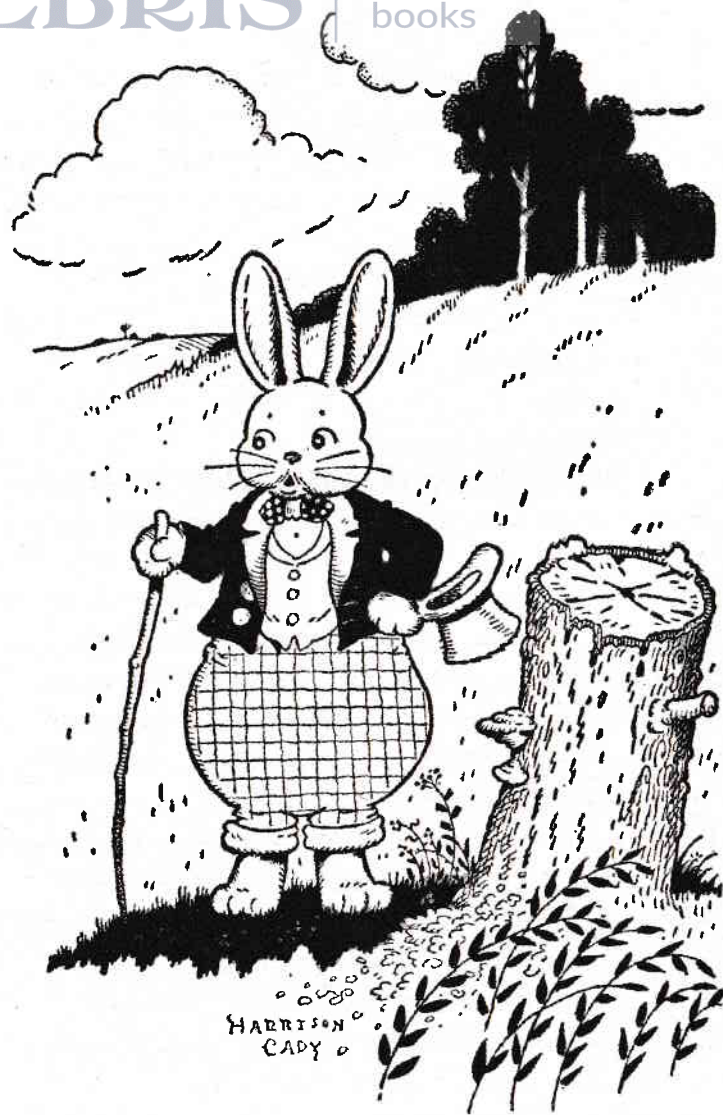
I

SOSIREA DULCELUI ZEFIR

– Lume, lume, ce vești bune! Maestrul Sturzalbastru a venit să împrăștie zăpada cu cântul său!

Toată lumea din Pădurea Verde și de la Lunca Verde aflate vestea. Avusese grijă de asta Petrică Iepuraș. Imediat ce vestea se răspândi, dădură buzna afară, cu urechile ciulite, ca să se asigure că chiar se întâmplă. Și fiecare, auzind glasul încântător al Maestrului Sturzalbastru, sări în sus de bucurie și izbucni în urale.

Cu toții știau că, dacă a apărut Maestrul, Dulcele Zefir nu poate fi prea departe și că, atunci când acesta va sosi val-vârtej, Fratele Crivăț va fi plecat deja spre țara lui rece, unde gheața nu se topește niciodată. Firește, Maestrul Sturzalbastru nu împrăștia zăpada cu cântecul său, dar, după venirea lui, omătul dispărea atât de repede, încât

așa se dusese vorba.

Ce efect minunat poate avea o veste bună! Deși nimic nu se schimbase, părea că nimic nu mai e la fel. Și asta pentru că ciripitul Maestrului era o făgăduință care – știau cu toții – se va împlini. De aceea, inimile fremătau de bucurie și în pădure, și în luncă. Chiar și posaca de Mămăița Vulpe împărtăși bucuria aceea, cât despre Vulpe Roșculeț... era atât de bine dispus, încât strigă după Petrică Iepuraș câteva urări sincere de sănătate și viață lungă.

Și Dulcele Zefir sosi, într-adevăr. Venise peste noapte, iar la prima rază de soare se ostenea deja din greu să pregătească lunca și pădurea pentru sosirea Domniței Primăvara. Spârgea lanțurile de gheață care zăgăzuseră atâta vreme Zâmbăltoaca și Pârâul Hohot. Zâmbăltoaca surâse din nou, iar pârâul porni să șușotească, apoi să râdă și, într-un final, să cânte de fericire.

Zefirul se întoarse apoi spre micii nămeți de omăt care mai rămăseseră în urma iernii și îi topi cu o atingere. Apoi îi mângâie gingaș pe cei opt pui ai lui Neica Bili Oposum, iar aceștia aruncară în tavan plapuma în care îi înfolfolise mama lor, Coana Oposum, și dădură buzna afară din scorbura lor, să se joace.

Zefirul băgă apoi un ochi în vizuina lui Nelu Hârciog și-l chemă pe șoptite, iar Nelu se trezi din

somnul de iarnă, căscă și socoti c-ar trebui să se dea jos din pat. După aceea, vântul cel dulce și călduț ciocăni la ușa Bursucului Săpăligă și-l trezi și pe el. Gâdilă și nasul lui Veverel Dungaci, care se trezise deja pe jumătate. Îl făcu să strănute, să sară din pat și să-i ureze bună dimineața din pragul scorburii. Apoi, Zefirul dădu o fugă până la locuința lui Bobi Raton, să-l verifice dacă s-a trezit au ba.

Petrică Iepuraș îl urmărea peste tot pe Dulcele Zefir și nu pricepea nimic din ce se întâmpla. Îl amuzase că vântul încerca să-l trezească pe Nelu Hârciog în șoaptă, fiindcă și el se oprise acolo de multe ori de-a lungul iernii și-l strigase pe Nelu până răgușise, dar nu izbutise să-l trezească. Acum, Petrică aproape că pică pe spate de surpriză când îl auzi pe Nelu ridicându-se din pat după o simplă șoaptă a Zefirului.

– Cum face? Nu pricep cum face! zise Petrică scărpinându-și urechea stângă cu piciorul stâng din spate.

Dulcele Zefir îi zâmbi lui Petrică:

– Sunt multe lucruri în lumea asta pe care n-ai să le pricepi niciodată, Petrică Iepuraș. Va trebui să le crezi fără să le înțelegi și să fii mulțumit că sunt așa cum sunt, zise vântul cel dulce și călduț și o luă spre Pădurea Verde ca să-l anunțe pe Neica Bili Oposum că vechiul lui tovarăș, Monseniorul Șorecaru, e pe drum încoace din înșorita Virginie.

II

NELU HÂRCIOG ARE VIZITATORI

În dimineața de după sosirea Dulcelui Zefir la Lunca Verde, Petrică Iepuraș venea țopăind pe Poteca Singuratică dinspre Pădurea Verde. Era fericit fără să știe de ce. Era ceva în aer, fiindcă toată lumea părea fericită. Petrică se oprea din când în când ca să dăntuiască de bucurie și să-și pocnească călcâiele unul de altul, cum obișnuia să o facă, sau să încerce să sară peste propria umbră. De când sosise Dulcele Zefir, numai așa o ținuse.

*Vreau să țopăi, să dansez
Să fac ca un titirez.
Când Zefirul e aici,
Mă mănâncă în tălpi.*

Așa cânta Petrică, țopăind și dănțuind pe Poteca Singuratică. Pe neașteptate, se opri drept în mijlocul unui vers. Se ridică pe labele din spate și se uită cu mare atenție spre vizuina lui Nelu Hârciog. Cineva ședea în prag. Semăna cu Nelu. De fapt nu, semăna cu stafia lui Nelu. Petrică se frecă la ochi și se mai uită o dată. Apoi o luă țupa-țupa către vizuină. Cu cât se apropia, cu atât stafia din prag semăna mai puțin cu Nelu. Nelu Hârciog se băgase la somn astă-toamnă atât de grăsun și rotofei, încât mai mult se rostogolea decât mergea. Hârciogul din prag era slab mort, mai slab chiar decât Petrică. Stafia îi făcu iepurelui un semn cu mâna ei slăbănoagă.

– Salutare, Petrică Iepuraș! Nu ți-am zis că o să ne revedem la primăvară? Ia zi, cum ai petrecut iarna asta îndelungată?

Vocea era a lui Nelu, fără nicio îndoială. Petrică se bucură atât de mult să recunoască glasul prietenului său, încât se împiedică în propriile picioare.

– Nelu Hârciog, chiar tu ești? În carne și oase? strigă Petrică.

– Eu sunt. Mai mult oase, ce-i drept. Da' cine credeai că e? răspuse Nelu cam țâfnos, fiindcă Petrică se uita la el de parcă-l vedea pentru prima oară.

– P...p...păi nu știu, se bâlbâi iepurele. Credeam că ești tu, dar credeam și că nu ești tu. Ce-ai pățit, Neluțule? Haina îți pare cu trei numere mai mare.

Când te-am lăsat aici astă-toamnă, plesnea pe la cusături.

Petrică țopăi în jurul lui Nelu încercând să se convingă că n-are vedenii.

– Nelu n-a pățit nimic. Doar că s-a hrănit toată iarna cu propria grăsime, se auzi o altă voce. Era sconcsul Jimi Pfu. Apăruse din senin pe cărare și râdea, arătând spre Nelu. Petrică holbă niște ochi cât cepele și zise cu un glas gătuit:

– Vrei să zici că și-a mâncat propria grăsime?

– Nu, mă! râse Jimi. Nu și-a mâncat-o, doar s-a hrănit din ea cât a dormit peste iarnă. Nu vezi că nu mai are niciun strop de osânză sub piele?

– Dar cum se putea hrăni din ea fără s-o mănânce? insistă Petrică uitându-se din nou la Nelu ca și cum îl vedea pentru prima oară.

Sconcsul ridică din umeri.

– Nu mă întreba pe mine. Ăsta-i încă unul dintre misterele lumii.

– Și nici pe mine să nu mă întrebi, interveni Nelu. Eu am dormit non-stop și nu știu ce s-a întâmplat. Măiculiță, ce foame îmi e!

– Și mie, se auzi o a patra voce. Era Vulpe Roșculeț, care rânjea la ei.

Nelu Hârciog dispăru pe intrarea vizuinii. Petrică îl urmă imediat, că n-avea altundeva unde să fugă. Jimi Pfu rămase pe loc, calm și zâmbitor. Știa că Roșculeț n-ar fi îndrăznit să se atingă de el.

bine și să viseze frumos. Auzea cântăreții când se ducea la culcare, iar dacă se întâmpla să se trezească peste noapte, cântecul răsuna în continuare:

*Primăvară, primăvară
Bun venit la noi în țară
Dulce, caldă și frumoasă,
Orice inimă-i voioasă
Când te vede, când te simte,
Și se bucură fierbinte
Și îți cântă: Primăvară,
Bun venit la noi în țară!*

Când Nelu îi auzise pentru prima oară pe cântăreți, se uitase după ei prin vârfurile copacilor, dar nu văzu pe nimeni. Apoi socoti că sunt ascunși prin tufe, dar când merse să-i caute, descoperi că nici acolo nu-s. Ciudată treabă! Într-un final, îl întrebă pe Petrică Iepuraș dacă el știa cine sunt și unde trăiesc cântăreții aceia atât de talentați. Nici Petrică nu știa, dar era dornic să-i caute. El e întotdeauna dornic să afle ceva ce nu știe deja. Așa că cei doi prieteni porniră împreună să-i caute pe cântăreți.

- Cred că se aud din păpurișul bătrân de pe malul Zâmbăltoacei, spuse Petrică după ce ascultase o vreme cu lăbuța pâlnie la ureche.

Se zoriră spre Zâmbăltoacă. Cu cât se apropiau, cu atât distingeau mai bine glasurile:

III

CÂNTĂREȚII DE LA ZÂMBĂLTOACĂ

Domnița Primăvară îi ferea pe toți cei din Pădurea Verde, de la Zâmbăltoacă și din Lunca Verde. Cu atingeri delicate, îi trezise unul câte unul pe adormiții care toată iarna visaseră la zile călduroase de vară și n-avuseseră habar nici de asprimea Fratelui Crivăț, nici de colții lui Ghiță Geruțu. Când se treziră, mulți se puseră pe cântat. Dar cel mai limpede răsuna corul cântăreților de la Zâmbăltoacă.

Lui Petrică și lui Nelu le luă ceva vreme să-și dea seama de unde se auzeau cântăreții. În fiecare seară, înainte de culcare, Nelu se așeza în prag să-i asculte, și cântecul lor îl bucura nespus. Îl făcea să doarmă